

ומשני תדא הוא דחד טעמא הוא. טעם אחד הוסיקו לרבי אלעזר לומר את שפיהן דמשום דקאמר ממלוקת דמנמינן בשאין חייב מודה חזקק לומר שאינו גובה אפילו מבני חורין וכיון דהאורכר לסיים אכל כסחייא מודה דברי הכל יחזיר החזקק לומר לא חיישינן.

לדעונו: שער הנפלא. לריבא לומר

No Commercial Use allowed.

כחצ ללות ולא לזה דהא חפילו לא לזה שעבד נפשיה: ולא היישינן לפרעון. חפילו אין חייב מודה דאם אימא דפרעיה מקרע הוה קרע ליה והכא קמני אפ"ע ששניהם מודים כו': וכ"ש בשאינו מודה. והא לא קשה לר' גלעור דהוא אמר בשאין חייב מודה לא יחזיר שום שטר הראוי לגבות דהאי דקאמר ר' מאיר יחזיר משום דלאו בר גבייה הוא: מאי טעמיהו דרבנן. דלמאי כי אין בו אחריות נכסים גובה אף מן המשועבדים: אחריות טעות סופר הוא. בשאינו כתוב בשטר סופר הוא שטעה אכל וזה לא עליו לז' מעותיו בלא אחריות נכסים דלא שדי אינש וזוי כדדי: שבה שפר ושעבוד לרין לימנך. הסופר לרין לימנך בזמור שדה לחזירו לישאל הימנו אם יקבל עליו לכתוב בשטר המכירה שהוא יעבד לו נכסיו למכירה זו שאם יצא בעל חובו ויטרפנה מן הלווקם שיגבה לוקח זה הקרן והשבח שהשביח בה לפני טירפא משפר עידיה שגנבכים ואם לא נמנך בו לא יכתוב שיש מוכר שאין מקבל עליו אחריות ואף אם קבל על הקרן לא קבל על השבח ואף אם קבל על שניהם לא קבל להבדלות מן העידיה אלא מן הבינוניה. אלא לאו טעות סופר הוא דאיכא למימר אמליך ביה ולא קבל עליה: לימא מאן דאמר הא. משמיה דשמואל: לא אמר הא. ואמרי' נינהו אליגא דשמואל: בשטרי הלואה. טעות סופר הוא כיון דלא אכלי פירות ולא מהתי מירי לא שדי וכו' כדילאחפיה בלא אחריות וזה יחזיר נכסיו ושביעא לגבות לא ימנא כלום: עבדי אינש

דובין ארעא ליומא. לפסק יום אחד שמה לא יטרפוה ממנו ואם יטרפוה שמה לזמן מרובה ואוכל בתוך כך פירות הרבה: וזל לשלמה. אין כאן עוד דין שמחלת על הכל: בהאריזו. אם יטרפוה ממנו ישלם לו: לאשמועי דינא בהדיה. דבע"ה ולסלקו מעל שמעון בכל טענה שיוכל לטעון ולומר פרעתיך כך וכך או כך וכך יש לי עליך תביעה ואני מעבך חוב זה תחתיו: ולא מלי. בע"ה למימר ליה לאו בעל דברים ידי את דבר זה קרקע שמעון אני נוטל אם יש לך תביעה עלי העמרני דדין: דמפקא מיניה עלי דבר. מה שאתה מוציא משמעון יחזור עלי: עסיקין. עוררין כמו התעשקו עמו (בבבאט סו: יבול

חדא הוא דחד טעם הוא דמשום דקאמר רבי אלעזר מחלוקת בשאין חייב מודה הוא מותרין הכי תיובתא דשמואל בתרתי חדא כרבי אלעזר דהא מוקי מתניתין בשאין חייב מודה וחדא ⁶דאמר שמואל מצא שמר הקנאה בשוק יחזיר לבעלים ⁷ולא חיישינן לפרעון תיובתא דקתני הכא אע"פ ששניהם מודים לא יחזיר לא לזה ולא לזה אלמא חיישינן לפרעון וכל שכן הכא דלא מודה לזה דחיישינן לפרעון אמר שמואל מ"ט דרבנן ⁸סברי ⁹אחריות טעות סופר הוא א"ל רבא בר איתי לרב אידי בר אבין ומי אמר שמואל הכי והאמר שמואל שבה שפר ושעבוד צריך לימלך לימא מאן דאמר הא לא אמר הא לא קשיא כאן בשטר הלואה דלא יתיב אינש וזוי בכדי כאן במקח וממכר דעביד אינש דובין ארעא ליומיה כי ההיא דאבובה בר איהי זבין עליתא מאחתיה אתא בעל חוב טרפא מיניה אתא לקמיה דמר שמואל אמר ליה כתבה לך אחריות אמר ליה לא אמר ליה אם כן זיל לשלמא א"ל והא מר הוא דאמר אחריות טעות סופר הוא א"ל הני מילי בשטרי הלואה אבל בשטרי מקח וממכר לא דעביד אינש דובין ארעא ליומיה ¹⁰אמר אבין ראובן שמכר שדה לשמעון באחריות ובא בעל חוב דראובן וקא טריף ליה מיניה דינא הוא דאזיל ראובן ומשתעי דינא בהדיה ולא מצא א"ל לאו בעל דברים ידי את דא"ל דמפקת מיניה עלי ידי דהך איכא דאמרינן ¹¹אפי' שלא באחריות נמי דא"ל לא ניהא לי דליהוי לשמעון תרעומת עלי ואמר אבין ראובן שמכר שדה לשמעון שלא באחריות ויצאו עליה עסיקין עד שלא החזיק בה יכול

מא' שטיייהו דרבנן. תימא אי שמואל ידע צרייטא דקטיא אהד זה ואחד זה גובה מנכסים משועבדים א"כ היה לו לפרש המשנה כוותיה ולא הוה איתוחז ואי לא ידע צרייטא מנליה דלרבנן אין צו אחריות גבי ממעשדי וי"ל דלא ידע הצרייטא

ומו"מ חית ליה מסכרל כדפרישית
לעיל (דף י: ד"ה דברי) דלוי לא גבי
ממשעבדי לא גבי נמי מזבי חרי כמו
לר"מ: **שעבוד** צריך ל"מכך.
בשטרי מקח ואי לא ככחו מזבי חרי
נמי לא גבי אי בעל עזב טרפה לה
כדלמר בסמוך אפי' שלא בלחירות
דלא ניחא לי להווי תרעומת דשמעון
עלי אלמא לא הדר עליה אכל אי
נגזל טרפה חוזר על הגזלן אפילו
בלא לחירות ואפילו ממשעבדי כיון
דהוי מקח טעות הוי ליה שטר
הלואה והשתא א"ש דלא קאמר הכא
פירי דמיירי שעבד חוב טרפה הכא
ליה פירי כדלמר דלקמן (דף יט.)
בעל חוב גובה את השבח שבה אין
פירי לא והא ניחא נמי דלקמן (סא)
אמר שמואל אמתין וכתוב שופרא
ושבחה ופירי ולא קאמר שעבוד
כדכא משום דלקמן מיירי כנגזל
שטרפה אף בלא כתיבת שעבוד חוזר
עליו אפי' ממשעבדי והיינו טעמא
כדפרישית דכיון דיש לו שטר מקח
והרי מקח בטל שגומרה היתה והוי ליה
שטר הלואה דלמאמרין ביה לחירות
טעות סופר הוא והא דלמר שמואל
בחזקת הבתים (ב"ב דף מג.) המוכר
שדה שלא בלחירות אין מעיד לו עליה
מפני שמעמידה בפני בעל חובו הא
לאו הכי מעיד לו עליה אפי' מנאמא
שאנינו שלו משמע דלא הדר עליה
התם מיירי שפירש לו שטר שלא
בלחירות אכל סתמא דהדר עליה:
דינא ראות דאתי ראוין. תימה
מאי נפקא מינה דלא כל

ומת עלי ואמר אביי
במעון שלא באחריות
ד שלא החזיק בה
יכול

הדר על ראובן כדמוכח ספ"ק דמכות (דף א.) גבי אלעזר וטוביה
הקרוצים דערבא הוו וקא מסיק דפסוליהו קרי ללוה ולמלוה כיון
דאי לית ליה ללוה אזיל בתר ערבא ומהאי טעמא נמי א"ל דנ"מ
אס יס לשמעון עדים שהם קרוצים לו ורחוקים לראובן דכי נמי
טוען ראובן פסולים שעל פי עדותם ישאר הקרקע ביד שמעון
כשהוא קרויבם וכל שכן כשקנה שלא באחריות שהם פסולים שאו
מרוויחים לו הקרקע לגמרי וי"ל דנ"מ אס אמר שמעון אין לי עדים
ואין לי ראייה וכו' מנא עדים אס ראייה שהוא אנו יכול להציא
לדין הלכה כרשב"ג בצרייה אחרונה (פאהדין דף לז.) וראובן
יציאם א"נ כגון שבעל חוב חייב שבעה לאוריימא לראובן והשתא

וְזָכַרְנוּ הַכּוֹתֵב (מְכוּבוֹת דף פח). אָמַר אִי פֶקֶה הוּא מֵיִתִּית לִי לִידֵי
דְּרַבְנָן בְּנֵרוֹת דְּלוֹקוֹת וְגוֹדוֹת נְפוּחוֹת כְּדַמְפָּרֵשׁ בַּתְּשׁוּבָה הַגְּאוּפִיִּס
וְיוֹן נֶגֶד רֶאֱזוֹן לִפִּי שְׂדֵה שְׂפֵרוֹ אוֹ אֵם יָכוֹל רֶאֱזוֹן לִלְבֵּת עִמּוֹ זַ"ד
עֲצִיָּה עֵסִיקָן. פִּי עוֹרְרִין וְלֹא אֲנִסִּין מְדַמְפְּלִיג בִּין מִכַּר בִּאֲחֵרִיּוֹת לֵלֵא
הָאֵה וְגו' זֶה הַלּוֹקָה שְׂדֵה שֵׁשׁ עֲלֵיהֶּ עֵסִיקָן וְאִי אֲנִסִּין תִּבְנֵה עֲלֵיוֹ בְּרַכָּה:
מֵיטֵעַ דִּיכּוֹל לִחְזוֹר בְּזֵד לְפִילּוֹ מִי שְׂפֵרוֹ יִכְלֹל אוֹ יִתֵּן הַמַּעֲשֵׂה אֲמִאי
זֶה קֵוֹן בְּכַפֵּסָה עוֹדוֹ מִשְׁהַחֲזִיק בִּי אִיכּוֹל לִחְזוֹר בּוֹ אֲבָל בִּאֲחֵרִיּוֹת
עוֹדוֹ חֻזָּק דִּיִּישׁ אֲמִאי לֹא אֲשַׁכְחֵן בְּשׁוֹם מְקוֹם וְלִמָּה הֵינִי חֻזָּק
זֶה מֵאִמִּיתִי הִי חֻזָּק יוֹתֵר מִבְּשׁוֹם מְקוֹם דְּבִכְמָה מְקוֹמוֹת מוֹזִיר
קִנְיָן גְּמוּר כְּגוֹן בְּחִלְפִין וְלֹא נִתֵּן מַעוֹת וְקֹאמֵר עַד שֶׁלֹּא הַחֲזִיק בָּהּ
כִּכֵּה דַעֲמִיה יָכוֹל לִחְזוֹר בּוֹ מִשְׁהַחֲזִיק בָּהּ שֶׁהֵלֵךְ לִאֲרַכָּה וְלִרְכָּבָה אִינוֹ
יֵס הוֹאִיל וְסוֹפוֹ לִשְׁלֵם מַעֲוֹתָיו עִמָּה שֶׁהֵם בִּידוֹ יַעֲבֹד וְאִ"שׁ דִּיִּישׁ
כִּשְׁהַחֲזִיק בָּהּ אֲמִאי אִינוֹ יָכוֹל לִחְזוֹר בּוֹ כִּיּוֹן שֶׁלֹּא נִתֵּן מַעוֹת לִימָה
לִיָּה חֲזִי מִזֵּי לִסְלֵק לִיָּה לְבַע"ה בְּשֹׂאֵר דְּבָרִים וּגְרָסִין בְּהַמּוֹכֵר פִּירוֹת
הֵאֵי אֲרַעֵל אִינֵה שׁוֹה כִּפִּי מַעוֹת לִפִּי שֵׁשׁ עֲלֵיהֶּ עוֹרְרִים אֲבָל שׁוֹר
לִפִּי מַעוֹתֵיהֶּ שְׂפִיר:

קיד א מיי פֿינט מהל' גיזעל געזיכערט הע' א ופינט מהל' מזכירט הע' א ופינט מהל' מלוע וזה הע' א געקסט דלע פירש שאין א עליו חטיות סמך עשין פד דל חטיות ח"מ ק' למט סעף א ופי' קיף סעף א ופי' דרע סעף א: קמז ב א מיי פֿינט מהל' מזכירט הע' א סמך לאוין קט ועשין פד טוש"ע ח"מ ק' רבו סעף א: קמז ד מיי ש' הע' א טוש"ע שס סעף א:

רבינו חננאל

והוא שמאל דאמר
המוצא שטר הקנאה
הבזק וחוררו לבעלים ל'
חישינן פירעון משה'
אמרו תויבתא לשמואל
הבזק אבל ר' אלעזר לא
שמעין על דאמר בהריג
דבזר הכל לא חישינן
פירעון תויבתא עליה
בהדא. וק"ל כ"ר יוחנן
הבזק תנותי ונדרתי ור'
שמאל ור' אלעזר דהא
איתובחא אבל תירוצא דר'
אשי דאביי לא נדחו
דהא דר' יוחנן לא הוי
חלל תויבתא כדפרשנין
לעילא. אמר שמאל מא
שמעיהו דרבנן דאמרו
שטאין בן אחריית
גבי אפי' ממעבדו קסברי
אחירות טעור ספור דהא
ומי אמר שמאל היה דהא
אמר שמאל אפר שבה
ושבדעו צדק לאיילוכי
ביה לא מכלל שטא לא
נגמלו ביה אין כתובין וא'
לא כתב ליה (ל) לא שטבו
ולא שטבו שטבו
דהא אחירות ואי אמת
אחירות טעור ספור דהא
וארצי' דלא כתב כמאן
דכתב ומי אפר לית
לית שטבו. אמר ר' יוחנן
קשיא דא דאמר אחירות
טעור ספור בשטרי הלואה
ומנתי' ומנתיא בשטרי
הלואה אבל בשטרי מקנה
לא אמר' טעור ספור
הוא עדיב מאן דאובין
ארעא ליומיה כי הא
דאיתובי בן יראה זכר
עיליתא מאחתייה וכו'
וכהא דאמר שמאל דהא
לאמלכי' ולית הלכתא
כשמואל דאמר
לשטמעת הלכתא אחירות
טעור ספור הוא בן
בשטרי הלואה בן בשטרי
טעור ומכמר. והמכר שר'
למכור (ל) שלא באחירות

(א) אולי ז"ל ואם לא כתב ליה
לית ליה לא שפר וכו'.

(ב) נראה דז"ל שלא באחריות
וינאו עליה עסיקין והחזיק בה
וכו'.